

Arróstrasme ítacas e paraísos decadentes aos que poder regresar dunha viaxe que nunca comecei. Desas cheas de tópicos e clixés. Medas enteiras enfermas de lecturas programáticas que matan as cores e os sons da poesía sen o + - remorso. Non!

Non quero ler, outra vez (e van mil), a Rimbaud nin a Cunqueiro nin... nin sequera... quero ler. Non vou recitar versos nas beiras das ondas porque non son un xoguete desta periferia que me devora os oxímoros.

Constrúome nun eu lírico ou nun vós ou nun nós. Acaso non o ves?
Poeta: sen xénero, sen sexo, sen artigos que me-te-nos constrinxan.

Serei unha muller con voz de home, hermafrodita, un home feito muller ou a voz que me dea a santa gana entre as estrofas porque o eu na lírica só ten as arestas que a miña vontade module para tecer este momento.

Así que... Faime o favor e afasta de min os devezos culturalistas e académicos! Porque non son Ulysses nin Lois (Pereiro). Tampouco Rosalía ou a Pardo Bazán.

Aparta de diante e anícate dentro dese saco de plumas que te hiperprotexe das asasinas de canons líricos coma min, dos traidores á métrica coma min, das linguaxes coartadoras que me administran sexos que nunca demandeí.

Desachega o espazo necesario para repenicar as tautoloxías e lítotes que quero ceibar no vento antes de que caian as estrelas todas contra a bóveda anubrada. Utilizarei as pontes para lanzarme e aprender a voar (dunha vez por todas!), e, cando regrese, mastigarei con pracer as diloxías da túa entreperna húmida.

Sen poesías nin lirismos.

Só con desexo.

Eli Ríos, *Culpable*, Xerais, 2017

Cinco adolescentes sentadas
nunha mesa moven os dedos
sobre os móbiles
coma se movesen os fíos
das súas vidas.
Se cadra, a vida é para elas
unha tecla que se pulsa
cun tempo
de permanencia, que
rescinde-aínda que
lles pareza indefinido-,
mentres os gatos desta rúa
lles lamben as mans, infatigables.
Con cada dedo pulsan en voz alta
esa alegría inconsciente,
tan contaxiosa,
daqueles que están a espertar
a unha vida
que os atorda.
A adolescencia debe ser,
en realidade
unha mensaxe equivocada e
se destinatario
do futuro que está por vir.
E nunca o porvir foi tan incerto
coma cando pulsas ás cegas
unha tecla tras outra, sen que
a idade che permita
atender demasiado ás teclas que pulsas.
Apenas falan. Só comentan
as contestacións
do WhatsApp ou un fío parvo
das redes sociais que as fai rir.
Será por iso polo que,
no fondo,
me dan envexa.
Como molaría agora renovar
a vida pulsando algunhas
desas teclas sen destino!

Fran Alonso, *Terraza*, Xerais, 2017

BLUES DO REI BERMANG = B.B. KING

O tempo guinda a súa pedra ao vento
e a miña infancia desaparece no mar
ondas circulares de lembranza
ascenden nos ecos da miña memoria
a morte é un grao de area nunha ostra
que acariña con nácara o soño da perla
apértome e afundo na presenza das cousas
fuxindo de razóns que ninguén sabe:
sen dor non hai blues
sen feitizo só queda a area.

Lois Pérez, *Long Play*, Xerais, 2017

AFIXÉCHESTE A ENCOLLERTE ata desaparecer na néboa.

Nai da paciencia.

Filla da terra.

Anel de ouro.

Actriz felizmente camuflada

nos sublimes restos da paisaxe.

A túa cara colorada e cargada de traballo e entusiasmo.

O teu pelo ondulado en caudaloso río de auga verde.

Os ollos do pai, abertos á Natureza,

á conciencia limpa,

ás vacas íntimas,

á inocencia da chuvia,

á pureza das emocións,

á luz sagrada do viño,

á misericordia das sensacións,

á poesía escondida no hórreo,

á memoria milagrosa.

Ollos abertos aos cánticos do carro,

ao fiel xugo,

ao fértil arado e á Santidade profunda do Aire.

Lupe Gómez, *Camuflaxe*, Chan da Pólvora, 2017

TIRA a roupa
mostra o corpo
as cicatrices delatorias

ergue o brazo, deixa
que a axila mostre
que te roeu o veneno
até desfigurarte

non ocultes o ventre
a liña que o cruza e que nos conta
que o parto foi difícil

mostra o corpo
tira a roupa
e deixa que as cicatrices
nos conten esa historia
a túa historia

que deixen claro
que venciches

Marta Dacosta, *Na casa da avoa*, Galaxia, 2017

HERDANZA

Felepou toda a noite e o bosque amence fachendoso na súa inmortalidade. Que un disparo ao aire roce o bico dun breixo non é ferida.

Espertar en sabas de liño, tocar coa pel quente antigas iniciais bordadas. De quen?

Un libro vello con letra pequena e un vaso de auga na mesiña de noite. Entra unha mensaxe no móbil, dítase un recordo.

Lonxe. Pero como sabías?

A porta de madeira renxe ao abrila. Pero aínda que non fose así un gato viría agora a cozarse contra as túas pernas miañando por comida. Os seus sentidos distan tanto dos teus.

E porén a súa ansia natural faite sentir ben.

Pequenos abalorios, cunchas furadas que o vento abanea. Boquiñas de nácar evocan a melodía dunha habanera ou dun romance.

Bebes auga fresca do pozo antes de comezar a camiñar.

Antes, moio antes.

Familia.

Aquel que anunciou a entrada na espesura, esperándote na última casa, dixo:

“Non había mapas, eran escrituras que describían de forma moi precisa as coordenadas de cada lugar”.

Eran unha morea de papeis esquecidos: caligrafías requintadas que enumeraban as particións da herdanza e debuxaban topónimos que non escoitabas desde que eras unha pícara. Agora rabuñan como as silvas deste camiño

que tanto templo leva sen rozar.

Os corzos pousan nos campos que xa ninguén ara.
Un corzo sorpréndese. Os seus ollos, un pozo negro e
magnánimo.

Os ollos famentos dos corzos, os ollos húmidos do corzo.

Por máis lenes que sexan os teus pasos, todos os
animais van fuxir.

O musgo amortece as pegadas, esvaran as botas cando
pisan a lobaría pulmonaria. Medo a quebrar a fina
lingua branca que cobre a herba no intrabosque.

Hai tempo que desapareceron os marcos. Volves de
memoria aos papeis, as señas.

Como saber?

Coas fronteiras que non vas atopar esluíronse
tamén os brazos dunha soidade falsamente
presentida. O rumor dun regueiro de auga mineral
que baixa da montaña como un vector favorable non lles deixa sitio.

E de vagar ir tornando antes de que se bote a noite
enriba. Saltando valos oxidados que dormen enriba de formigueiros.

Antepasadas.

Cando era unha noite moura nas encrucilladas e nas
mentes se acendían os candelabros do terror.

Pero clic. A lámpada de fóra aínda tira. A aira
resplandece como un retablo de luz sagrada. Era a
hora de cerrarlles aos animais.

Entrar, descalzarse, abrir a billa dos sons remotamente
familiares. Pechar as contras para que non escape o
calor de dentro.

Estalan como granadas as carozas que prenderon o
lume desta cociña.

Eran unha morea de papeis esquecidos, delimitaban as terras que che habían de pertencer.

Que facer coas letras. Que facer coa herdanza.

Hai un silencio magro que corroe tecidos e interiores.
A couza que matando vivifica as madeiras que
gardaron os alimentos grises da fame.

Fóra estrelece.

Olalla Cociña Lozano, *Vestir a noite*, Centro PEN Galicia, 2017

SE VAS MORRER NA GUERRA LEVA UN LIBRO

Se vas morrer na guerra leva un libro contigo
podes gardalo como billeteira ou frasco de licor
no peto esquerdo do corazón por se a ferida vai dar aló.
Pode entreter unha espera mentres agardas
a enfermeira que te libre da dor.

Se vas morrer considera utilízalo como almofada
sempre se consegue o efecto digno e desexado.
Se sofres problemas de circulación baixo as canelas terá
/a súa función.
Leva un libro de lombos duros en que pousar a copa
/de champaña
e recitar deseguido un canto de amor.

O libro non ten por que tratar dun tema concreto
mais cómpre que leve moitas letras, sempre máis que menos,
se cadra poder abrir pola metade e improvisar
nun momento de apuro, poñerlle música e botar a bailar.

Na guerra hai momentos de lecer, cando te somes
/na lectura do libro
andas nunha bebedela inmerso en mil historias
/que che farán perder pé.
Se caes prisioneiro terás a gala ser considerado
/polo menos lector
daranche da biblioteca unha cela próxima de habitación.

Se alguén se burlase do teu libro dille que é unha boa táboa
na que picar un chourizo ou unha cenoria.
Se vas á guerra morrer que teña tapas e moitas follas
para tapar furados incontrolados,

se perdes o libro mantén intacta a memoria
e lembra que coa poesía e as palabras
son as guerras mellor gañadas.

Pura Tejelo, *A elegancia do século*, Xerais, 2017

esquecer ter cousas
esquecerse de gastar
                    de malgastar

esquecer o que ser os cartos

estar sen cartos

vivir sen cartos

vivir

    sen saber

        o que ser

            os cartos

vivir despreocupada

    sen aspiracións

        sen ambicións

            sen desexos

                sen expectativas

                    sen política

                        sen sufrir

                            sen discutir

ser

    ser feliz

ser

    estar

na butaca

    esquecerse de todo

                    e ser

feliz

    na butaca

feliz

Sther F. Carrodegua, *Na butaca*, Xerais, 2017

agoiro

Díxenvos: non ficará nada,
non permanecerá nada,
nada poderemos conservar.

Nin palacios, nin templos, mausoleos,
nin pontes, estradas, nin camiños,
museos, estadios, nin cidades,
canto, estrelas nin bandeiras.

Caerán os edificios con estrépito,
derrubaranse baixo o seu peso as catedrais,
volverán á terra cuarteis, cárceres e audiencias;
corroerá o tempo os metais máis duros,
onde estivo o mar haberá un deserto,
díxenvos.

Será area a pedra, e a area nada,
e durmirán o mesmo po vencedores e vencidos,
deuses e demonios, amos e escravos,
prudentes e zafios, mártires e verdugos,
criminais e santos.

Derruída será a casa vinculeira,
borrará a neve os camiños,
mudará a néboa en tinta, a tinta en auga,
a auga en nada.

Esqueceremos a voz dos que amamos,
a memoria dos devanceiros,
e ficaremos orfos,
sen patria, sen terra e sen soño.
Orfos, xordos, cegos, sen norte e sen nome,
díxenvos.

Pero esquecín o vento.

Estiñará a choiva, pero continuará o vento,
calará o trono pero permanecerá o vento,
enmudecerán os gritos,
secarán os océanos, apagaranse os ecos,
pero seguirá o vento.

Seguirá o vento co seu lamento longo,
co seu ouveo desesperado.
o vento arrastrando un remuíño de follas tristes
por unha chaira infinita e desolada.

O vento, o vento ouveando só,
como un can insomne e tráxico,
ouveando nas tebras, teimudo, perenne, obstinado,
cando xa ninguén poida escoitalo.

Xulio L. Valcárcel, *Poesía reunida*, Medulia, 2017

PALABRAS NA BEIRA

COLOCAR as exactas palabras na beira do aire
para que o vento non as arrastre,
colocalas debaixo da pedra
para que a ave non as roube.
Buscar palabras de insólito lume
como estrelas arrincadas da súa campá coa raíz,
é unha fenda aberta cara a un abismo que non
  /cicatrizada,
impronunciábel espazo que xa non se di.
Dende que brillo acaso de algunha luz durmida,
dende que memoria túa xogas con esa área
de letras tan miúdas que non se sosteñen entre os
  /dedos?

A poesía quítache as cousas
que tanto traballo urdes,
acaso non voan os teus paxaros dunha soa á
en canto os nomeas?
Non se esvaecen as nubes tras de lles poñer unha cor?
Tamén escoa a auga que flúe libre aos teus pés,
como o vento que creas coas palabras do fuxitivo,
como se oculta o teu deus cando máis o buscas.
A poesía veu para alumiar grandes espazos,
como luz de relámpagos, a que alumea o que foxe,
a que borra as sombras.

Xurxo Alonso *Cartas da fronteira*, Espiral Maior, 2017